

Erdély

ALAPÍTVÁ 1892-BEN

Új sorozat, 149. szám
2021/3.Az Erdélyi Kárpát-Egyesület
– Kolozsvár 1891 Értesítője

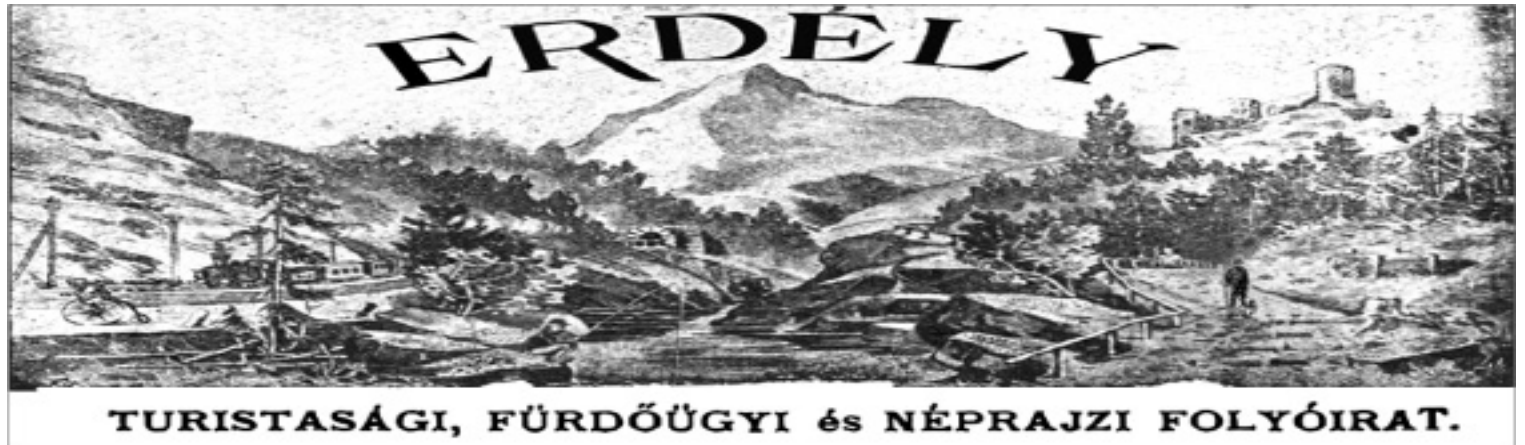
Szerkesztőség (info@ekokolozsvar.ro):

Kerekes Edit,

Kismihály Boglárka,

Tóthpál Tamás.

Főmunkatárs: Pál Gyöngyi

A következő lapszám megjelenik:
2021. április 16.

A nagy szökés, 90 szendvics és az elveszett kesztyű: versenyzőkből lett önkéntesek az EKE-síversenyeken

Idén lelkes fiatal társasággal bővült a szervezőcsapatunk, akik mindkét síverseny lebonyolításában profin helytálltak. Az őszinte elismerés mindnyájukat megilleti, most viszont két leányzót szeretnénk rivaldafénybe állítani: Bálint Orsolyát és Néda Zsófiát, akik hajdanán a versenyzők sorában teheték próbára ügyességüket, mára viszont a versenypályát elhagyva betekintettek a kulisszák mögé. Kíváncsiak voltunk, hogy milyen élmény számukra versenyzőből önkéntessé válni, előtte viszont egy kis nosztalgizásra is meghívtuk őket, felelevenítve, miként kerültek kapcsolatba a sízéssel és hogyan indult pályafutásuk az EKE-gyereksíversenyen.

KISMIHÁLY BOGLÁRKA

– Hogyan kerültél kapcsolatba a sízéssel? Mit jelent számodra ez a különleges téli sport?

Bálint Orsolya: Körülbelül 12 évesen síztem először a Décsői Levi által szervezett sítáborban. Azért tetszik nagyon ez a téli sport, mert viszonylag könnyű megtanulni és közel hoz a természethez telen is.

Néda Zsófia: Hároméves voltam, amikor elkezdtem sízni, apukám tanított rá. Ez a téli sport az igazi boldogság számomra.

– Milyen érzés jár át, amikor végigsuhansz a havon?

B. O.: Általában szeretek száguldozni, felszabadultnak érzem magam.

N. Zs.: Különleges érzés, amit csak a sípályán érzek, boldogsággal tölt el, amikor sízhetek.

– Hány éven keresztül vettél részt az EKE-gyereksíversenyen?

B. O.: Először 13 évesen vettem részt, de mivel egy évvel azelőtt volt először síléc a lábamon, nem boldogultam úgy, mint a többiek a korcsoportomból. Következő évben is próbálkoztam, de még akkor sem ment igazán, ezért az EKE-síversenyzői karrierem versenyzőként kudarccal zárult.

N. Zs.: Tíz éven keresztül vettem részt 2010-től tavalyig, 2020-ig. Idén sajnos már nem versenyezhettem, mert átléptem a 14 éves korhatárt.

– Más síversenyeken is részt vettél? Ha igen, az EKE-gyereksíverseny miben volt különlegesebb a többihez képest?

N. Zs.: Igen, részt vettem egyéb síversenyeken is. Pozitívumként azt tudnám kiemelni, hogy ezt a versenyt minden évben megszervezték, más versenyekkel ellentétben soha sem maradt el, bármilyen nehézség ellenére sem. Az EKE-gyereksíversenyen barátságos, otthonias a hangulat és jobb a társaság, mint más hasonló versenyeken.

– Milyen emlékek, érzések fűznek a versenyzéshez?

B. O.: Általában szeretek versenyezni minden területen, de inkább a csapatversenyeket, illetve a csapatos sportokat részesítem előnyben.

N. Zs.: Nagyon kellemes érzések, emlékek fűznek a versenyzéshez, ezért minden évben nagyon várom a vetélkedőket. A legjobb emlékem épp az EKE-gyereksíversenyhez köthető, ugyanis itt nyertem meg az első versenyem, ami bátorságot és önbizalmat adott a továbbiakban.

– Melyek voltak a legemlékezetesebb pillanatok a versenyeken? Fel tudsz idézni egy-egy konkrét történetet, amelyre mai napig emlékszel?

B. O.: Harc az életben maradásért. Amikor másodjára vettem részt, elég jeges pálya fogadott, ezért minden kanyar ve-

szélyesnek bizonyult. Az elején jól meghajtottam magam, utána pedig kénytelen voltam veszélyelhárítási módban végigmenni, tehát ha jól emlékszem, teljesítettem a negatív pályaidőt. A legjobb mégis a tombola volt, amikor fogászati kezelést nyertem, amit, bár nem használtam fel, mégis nagyon jó érzés volt megnyerni.

N. Zs.: A legemlékezetesebb pillanatok számomra főként az EKE-gyereksíversenyhez köthetők. Az első síversenyem is az EKE által szervezett verseny volt, ahol második lettem és életemben először állhattam dobogóra. Amikor az első versenyt megnyertem és megkaptam életem első kupáját, nagyon nagy boldogság töltött el.

– Milyen volt a versenyzői szerepköréből átlépni az önkéntes szerepébe?

B. O.: Önkéntesként sokkal biztonságosabb a síverseny, jó volt segíteni, összehozni ezt a rendezvényt, őszintén nem hiányoztak azok az éles kanyarok.

N. Zs.: Nagyon hiányzott, hogy nem versenyezhettem, viszont örültem annak, hogy másoknak tudtam segíteni. Új dolgokat is megtapasztaltam, például, hogy milyen pályabírónak lenni, milyen egy pályát kitűzni.

– Hogyan tekintesz a rendezvényre most, hogy neked is lehetőséged nyílt beleszólni a háttérszervezés részleteibe?

B. O.: Szerintem a szervezés igazán profira sikeredett, kisebb konfliktusoktól eltekintve. Ahhoz képest, hogy a koronavírus mennyire korlátozta a lehetőségeket, szerintem a versenyzők szempontjából is jó élmény lehetett ez a két nap. A pozitívumok listájára írható, hogy minden időben elkészült és az embereknek nem kellett várniuk például a díjkiosztóra (bezzeg az én időmben...).



Orsi segít a célnál

N. Zs.: Régebb nem igazán láttam át, milyen munkával jár egy rendezvényt megszervezni, most viszont rájöttem, hogy egyáltalán nem könnyű, viszont ebben az évben szerintem minden nagyon jól meg volt szervezve, az eddigiekhez képest minden gördülékenyebben és átláthatóbban ment.

– Milyen újdonságokat fedeztél fel, ami eddig versenyzőként nem volt számodra észrevehető a szervezésből?

B. O.: A legfontosabb felfedezés talán az volt, hogy mennyire nehéz dolog összeszerelni azt a sátorat, amit regisztrációs pontként, illetve a célnak használtunk. Legmerészebb álmaimban sem gondoltam volna, hogy egy sátor felállításával és szállításával annyi gond van. Fontos észrevétel, hogy a rendezvény előkészületei nagyon sok munkával járnak, aminek az eredményét legtöbbször természetesnek vesszük, de az étel, szállás, logisztika megszervezése munkával eltöltött hosszú téli éjszakák eredménye.

N. Zs.: Arra a következtetésre jutottam, hogy sok papírmunkával és engedélyeztetéssel jár.

– Milyen feladataid voltak önkéntesként? Mennyire voltál elégedett a szerepköröddel?

B. O.: Először a pénztárnál a regisztrációs sátorban segítettem, aztán a rajtnál osztogattam az ajándékokat és hámoztam le a versenyzőkről a rajtszámokat, aztán fel kellett „építeni” a díjkiosztás helyszínét, utána pedig megszöktünk a többi önkéntessel sízni. A feladataim könnyűek voltak, szerencse, hogy nem én kellett vigyem a sátorlapokat.

N. Zs.: Pályakitűzőként és pályabíróként nagyon meg vol-

tam elégedve a feladataimmal, szerettem, amit csináltam.

– Mi tetszett leginkább az önkénteskedésben? Mit hiányoltál?

B. O.: A legjobban természetesen a társaság tetszett, idén sok fiatal önkéntes támogatta a rendezvényt. Ezenkívül örülök, hogy volt lehetőség sízni is. A szállás remek, az enniváló finom volt – főleg az a 90 szendvics, amit mi készítettünk... Igazából nem hiányoltam semmit, legfeljebb a kesztyűmet, amit már az első napon elvesztettem.

N. Zs.: A legjobban a pályatűzés és a pálya kipróbálása tetszett. A pályabejárást viszont nagyon hiányoltam.

– Mit üzennél kortársaidnak, akik még sosem vettek részt a síversenyek szervezésében? Mivel próbálnád meggyőzni őket, hogy csatlakozzanak az önkéntescsaphoz?

B. O.: Hát nagyon jó buli egy hétvége Buszkáton, kabanában sok lelkes önkéntessel (sokat társasoztunk), azonkívül persze meg lehet ismerni egy csomó embert és sízni is van lehetőség. Tanácsok: 1. Ne ijedj meg Robi bácsitól (szerk. megj.: Branea Róbert, szervező), nem haragszik rád, csak általában ideges, amikor rendezvény van. 2. Ha valaki azt kérdezi, van-e kedved segíteni, a válasz IGEEN.

N. Zs.: Nagyon jó a társaság, élvezet kitűzni a pályát, díjakat kiosztani, ajándékokat csomagolni. Reggel meg lehet osztani az ötleteket. Jó érzés segíteni másokon, s látni azt, hogy a gyerekeknek mekkora nagy élmény, életre szóló emlékeket hagy bennük, akár csak bennem.



Zsófi próbacsúszása a pályakijelölés után

Tavasvárás a hintás fától a mérgező farkasboroszlánig

Március elején már lassan véget ér a tél, alig várjuk, hogy kinyíljanak a tavaszi virágok, hogy ismét zöld legyen az erdő és a rét. Unalmasak a szürke, borús napok, a hosszú téli esték, várjuk a fényt, a színeket, a napsugár melegét. A tél elég szeszélyes volt, eleinte enyhe, majd januárban voltak hidegebb időszakok. Február első felében azt hittük, eljött már a tavasz, kellemes, meleg idő volt, kinyíltak a hóvirágok, de néhány nap múlva $-10\text{ }^{\circ}\text{C}$ alá süllyedt a hőmérséklet higanyszála. Voltak szép havas napok is. Január 12-én egész éjszaka havazott, reggelre szép fehér köntösbe öltözött a táj, hóban indultunk az István-forráshoz, élveztük a téli táj szépségét. A koronavírus-járvány még mindig nem ért véget, ezért túrázni többnyire a Kolozsvár környéki kirándulohelyekre jártunk.

PÁL GYÖNGYI

Hóban, szélben a Feleki-gerincen

Január 23-án Csorba Annával az Árpád-csúcsra indultunk. A városban a hó már elolvadt, de az erdőben, a domboldalakon, a fák alatt megmaradtak a hófolatok. A Monostor negyedből indultunk a Diós-nyereg felé, onnan a piros sávjelzést követtük a Bükk-hegy háza között az egykori „hintás fához”. Így neveztük azt a hatalmas fát, amelyre jelzőtáblákat rögzítettek, de régebb egy hinta is lógott rajta. A hinta már nincs ott, de az elnevezés megmaradt. Továbbmentünk a telep háza között, majd a jelzett útról feltértünk balra és a kanyargós erdei úton a Feleki-tetőn levő csillagvizsgálóhoz értünk. A tetőn hideg szél fúj, az erdő szélén, a Mikesi-házak alatt haladtunk a rádióházig. Tovább az Erdőfelek felől jövő gerincúton értük el a legelő szélét, onnan már egy kis emelkedés után a csúcson voltunk. Az

tűnt, hogy a Szelicsei úttól felfelé a hó lassan olvadni kezdett, míg a városhoz közelebb levő erdőrészekben hidegebb volt és a hó is megmaradt. Talán a szél, amelyet a Feleki-tetőn éreztünk, meleg légáramlatot hozott?

Régi legendák és titokzatos várromok

A következő napokban valóban melegebb lett az idő, a szerdai túrán a Rejtett-forrásnál már csak itt-ott láttunk kis hófoltokat és a tisztásra kellemesen besütött a nap. A hét végéig maradt az enyhe idő, de vasárnapra havas esőt jósoltak a meteorológusok, amiből végül szabályos havazás lett. Így január utolsó vasárnapján friss hóban vágunk neki a Gruia negyedből a Török-vágásnak és a Hója-gerincnek. A legendák szerint a Török-vágás az 1660-as években keletkezett. A hagyomány szerint a várost ostromló törökök vágják, hogy eltereljék a Kis-Szamos vizét a város alól és a kiszáradt árkokon keresztül megkönnyítsék a bejutást



Pánkósítás a Cérna-forrásnál

Árpád-csúcsra, Kolozsvár környékének, egyben a Feleki-gerincnek a legmagasabb pontján (833 m) a múlt században a nyolcvanas évekig kilátótorony állt, amelyről szép körpanoráma tárult elénk. Most csak a kitört tábla jelzi a magassági pontot. Észak felé megnőttek a fák, takarják a kilátást Kolozsvár és a Kis-Szamos völgye felé. Dél-délnyugat irányban szépen látszanak a hegyek, a Székelykő kiemelkedik a látóhatár vonalából a többi hegyhát felé. Ritkán, nagyon tiszta téli napokon, a távolban a Fogarasi-havasok bércei láthatók. Hazafelé a csúcstól a néhány éve felújított piros kereszt jelzésen indultunk lefelé, majd a kék sávon a Majláth-kút és Sárosbük felé folytattuk utunkat. A Majláth-kút a Bükk-erdő egyik legkedveltebb, legfinomabb vizű forrása. A forrás melletti tisztáson asztal és pad várta a turistákat, mostanra már csak néhány korhadt fadarab maradt meg belőle. Különösen

a várba. Másik magyarázat szerint az ivóvíztől próbálták megfosztani a városlakókat. A Török-vágás kialakulását az úgynevezett Donát-monda magyarázza. A Török-vágás napjainkban Kolozsvár nyugati részének egyik fontos közlekedési útvonala, különösen a teherforgalom számára, összeköti a Donát negyedet Kisbáccsal. Déli lejtőjén alakították ki a város első ipari parkját (Tetarom I), amely elsősorban elektrotechnikai cégeknek ad otthont. A Török-vágástól nyugatra kezdődik a Hója-erdő, a kolozsváriak egyik kedvenc kirándulohelye. A gerincen áll a néprajzi múzeum szabadtéri részlege, udvarán kapott helyet a Donát-szobor is. A Hója-erdő öreg fái alatt a felső úton mentünk, a kertek mellett két helyen is kitekinthettünk az alattunk elterülő városra, a ködös időben téli kép tárult elénk a kilátópontokról. Eljutottunk a Kányafő-tetőig, innen a Kányafői úton ereszkedtünk le a Donát negyedbe.

Február 20-án a Szászfenestől délre fekvő erdőben kirándultunk. Előző éjszaka havazott, szép fehér volt minden. Az M21-es autóbussz végállomásától indultunk neki az emelkedőnek, feljutottunk a Magyarfenés és Magyarlóna közötti gerincre. A Bükk-tető (605 m) alatti tisztáson ebédszünetet tartottunk, itt asztalt és padot is találtunk. Hazafelé a Szaniszló- és Róka-völgy közötti gerincen tértünk vissza Szászfenésre. Az erdőben özekeket láttunk.

Február 27-én Csorba Anna a Leányvárhoz szervezett túrát. A Szászfenés településtől délre levő Várhegy tetején található a fenesi vár maradványai. A várat 1282 előtt Péter erdélyi püspök építtette a Szamos völgyében vezető út védelmére, oklevelekben azonban csak 1312-ben tűnik fel először. A ma látható romok egy körsáncban, az általa körbefogott öregtorony maradványában és egy eltömődött alagútféle mélyedésben ki is merülnek. Pedig a Leányvárként emlegetett erősség a középkori erdélyi püspökség egyik uradalmi központja volt, egészen a Budai Nagy Antal-féle 1437-es parasztfelkelésig. Ezután szerepét a Gyaluban felépült új erősség vette át.

A Monostor negyedből indultunk az M21-es autóbusszal Szászfenésig, innen indultunk neki a Leányvár nevű domb nyugati csúcsának, majd a keletnek, amelyen a vár maradványai láthatók. Mindkét csúcsot erdő borítja, a déli oldalon elsétáltunk a kilátópontig, ahonnan szépen látszott a Feleki-gerinc, a Gorbó-gerinc, a Bocsor-patak völgye. A Várhegyről Kolozstótfaluba ereszkedtünk le, átmentünk a falun, és a Gorbó-gerinc felé folytattuk utunkat. Ebédszünetet tartottunk, majd Kolozsvár felé indultunk füves legelőn, erdőn keresztül, szép kilátás nyílt városunk nyugati részére és a Gorbó-domb északi oldalán épülő új lakónegyedre.

Közeledik a tavasz

Eljött a március, de néhány enyhébb nap után csak hűvös maradt az idő. A Dumbrava-gerincen a hóvirág után megjelent a kék színű kis májvirág és kivirágzott a farkasboroszlán, amely 30–150 cm magas lombhullató cserje vesszős, igen hajlékony ágakkal. A növény erős illatával és lila virágjával hívja fel magára a figyelmet, a levelek később jelennek meg. Vigyázni kell, mert virága, levele és termése az emberek és emlősállatok számára mérgező, míg a madarak szervezetére nagy mennyiségben sem ártalmas, a magvak terjesztését is ők végzik.

Március 6-án pánkós nőnapit tartottunk a Cérna-forrás tisztásán. A szervező, Tóth Annamária a tisztáson frissen sült, ízletes pánkóval kínálta a résztvevőket. Többen is segédkeztek a tűz megrakásában, a tészta kikaparásában és a sütésben. A pánkók szépen sülték, mindenkinek bőven jutott. Bár a reggel elég hideg volt és fújt a szél, később a napsugarak kicsit felmelegítették a levegőt, kellemes hangulatban telt a kirándulás és mindenkinek élmény maradt ez a pánkósítás a szabadban.

Áprilisi bakancslista

- **Április 3. (szombat):** Gyalogtúra a Meszes-hegységben, csúcsok: Kornis-hegy (921 m) – Gereben-hegy (970 m) – Kacsintó-hegy (965 m) – Les-hegy (917 m) – Tőzike-oldal – Kopasz-hegy (702 m), (távolság 24/19 km, szintkülönbség 840/730 m, menetidő 7/6 óra). Szálláslehetőség Csucsán az EKE-házban. Szervező: Kiss János. Bejelentkezni telefonon.
- **Április 4. (vasárnap):** Gyalogtúra a Királyerdő-hegységben: Révi-szoros – Püspök-kilátó – Tízfalusi határ – Győzelem (Izbándi) barlang – Vársonkolyos, medvehagymaszüret (10-15 km, szintkülönbség 500 m, menetidő 6 óra). Szervező: Kiss János. Bejelentkezni telefonon.
- **Április 7. (szerda):** Hagyományos séta a Péter-gerincen (7 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Márton Anna.
- **Április 10. (szombat):** Hunyadi Mátyás-émléktúra: Csonka-telep – Máriatelep – Báboci határ – Nádasberend – Pusztatopa – Sárdi-erdő, -tető, -rét (kockásliliom-virágzás) – Türe – Magyargorbó (33 km, szintkülönbség 600 m, menetidő 10 óra). Utazás: autóbusszal, M33 indul 7.30-kor a kis állomástól. Szervező: Kiss János. Bejelentkezni telefonon. ♦ Gyalogtúra: EKE-forrás – Gorbó-gerinc (20 km, szintkülönbség 300 m). Találkozás 9 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Csorba Anna.
- **Április 11. (vasárnap):** Gyalogtúra: Ózek völgye – Árpád-csúcs (20 km). Találkozás 8.45 órakor az M16-os autóbussz román opera melletti megállójában. Szervező: Fazakas Ferenc. ♦ Gyerekbátortúra a Hója-erdőben (10 km). Találkozás 9 órakor a Török-vágás tetején a falumúzeum előtt. Szervező: Szőke Enikő.
- **Április 14. (szerda):** Hagyományos séta az István-forráshoz (9 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Márton Anna.
- **Április 17. (szombat):** Kerékpáros túra a Sárdi-rétre – kockásliliom-virágzás (útvonal és részletek a Facebookon vagy a honlapon). Szervező: Szima Márton. ♦ Gyalogtúra: Sárosbük – Adrenalinpark – Mikesi-tó – Feleki-gerinc – Gorbó völgye (26 km, 500 m szintkülönbség). Találkozás 8.45 órakor a román opera melletti M16-os végállomáson. Szervező: Kiss János.
- **Április 18. (vasárnap):** Gyalogtúra: Bácsi-torok – Csigadomb – Hója-gerinc (14 km, szintkülönbség 300 m). Találkozás 9 órakor a 31-es autóbussz Széchenyi téri megállójában. Szervező: Pál Gyöngyi. Bejelentkezni telefonon.
- **Április 21. (szerda):** Hagyományos séta a Cérna-forráshoz (8 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Kovács D. Zsuzsa.
- **Április 24. (szombat):** Ronki- és Pocsoválite-szoros tavaszi túrája (14 km, szintkülönbség ± 700 m, időtartam 8 óra). Találkozás Aranyosronk (Runcu) faluban, az üzlet-tejcsarnok előtt, 8.30 órakor. Utazás kiskocsikkal (Kolozsvár–Aranyosronk 70 km). Szervező: Mezei Elemér. Bejelentkezni telefonon vagy a honlapon. ♦ Gyerekbátortúra kerékpáros palacsintatúra Pusztatopára. Szervező: Szima Márton. Bejelentkezni Facebookon vagy a honlapon. ♦ Gyalogtúra: Torockó – Ordaskő, medvehagymaszüret (14–16 km, 800–1100 m szintkülönbség). Utazás: kiskocsikkal. Szervező: Kiss János. Bejelentkezni telefonon.
- **Április 25. (vasárnap):** Gyalogtúra: Jablonovszky Elemér-émléktúra, Szénafüvek/Morgó (10/15 km, 150/350 m szintkülönbség). Utazás: ajánlom a kiskocsis megközelítést. Szervező: Kiss János. Bejelentkezni telefonon. ♦ Autóbusszos kirándulás: mezőzáhi bazsarózsák, kissármási „égő föld”, Mezőörményes. Indulás 7 órakor a Flip elől. Szervező: Kovács D. Zsuzsa. Bejelentkezni és részletek a honlapon.
- **Április 28. (szerda):** Hagyományos séta a Rejtett-forráshoz (7 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Kovács D. Zsuzsa.

■ **Figyelem!** Mindenkit megkérünk, hogy a túrákon tartsa be a közegészségügyi óvintézkedéseket, valamint a hatóságok és egészségügyi szervek utasításait! Mivel járványügyi szempontból az elkövetkezendő időszakot is a bizonytalanság fogja jellemezni, és bármikor életbe léphetnek újabb korlátozások, a változtatás vagy a túrák lemondásának jogát mindvégig fenntartjuk. Emellett minden túrára szükséges előre bejelentkezni a túravezetőknél vagy a honlapon közzétett online űrlap kitöltése által.

Ügyfélszolgálat

Hétfőtől péntekig 10–16 óra között (Kolozsvár, Magyar/1989. december 21. utca 116., az udvarban a bal oldali épület). Irodavezető: Kismihály Boglárka (0771-535848). Pénztár: az ügyfélszolgálati irodában. További naprakész információk a honlapon (www.ekekolozsvar.ro) vagy az egyesület Facebook-oldalán (EKE – Kolozsvár 1891).

Túravezetők, szervezők elérhetőségei

| | |
|---|--|
| Csorba Anna 0740-407652 | Szima Márton 0766-703575 |
| Fazakas Ferenc 0752-640319 | Szőke Enikő 0741-509852 |
| Kiss János 0364-807639 | Elnök: Kovács Diószegi Zsuzsa 0747-070790 |
| Kovács Diószegi Zsuzsa 0747-070790 | Titkár: Branea Róbert 0723-400496 |
| Márton Anna 0765-596703 | Irodavezető: Kismihály Boglárka 0771-535848 |
| Mezei Elemér 0724-892797 | |
| Pál Gyöngyi 0742-373546 | |